

CATALUNYA RELIGIÓ

VERSÍO EN PAPER | TOTA L'ACTUALITAT A WWW.CATALUNYARELIGIO.CAT | DIVENDRES 21 DE DESEMBRE DEL 2018 | Número 21

PÀG. 3 | EDUARD IBÁÑEZ

L'Estat com a imposició violenta

PÀG. 10 | ANNA-BEL CARBONELL

Mira de ser feliç

PÀG. 14 | CLARETIANS

La vocació del claretià Shinto Thomas:
gent normal que fa coses extraordinàries

PÀG. 17 | PAPA FRANCESC

'La força de la vocació', l'agraïment
i els deures del Papa per a la vida religiosa

PÀG. 19 | TAIZÉ

"La bellesa de Taizé és provisional
per facilitar la participació dels joves"

PÀG. 22 | BLANQUERNA

Xarxes socials, el primer espai en què
l'Església pot trobar els joves

PÀG. 25 | CARTA OBERTA

Cristians demanen "més valentia"
als polítics per resoldre la situació catalana

Bon Nadal! L'esperança entre els preferits de Déu

Lletra de Nadal per M. Victòria Molins | PÀG. 13

PÒRTIC

La teresiana **Viqui Molins** és una de les persones que visualitza el compromís silencios de tantes persones de vida religiosa amb els qui han quedat als marges. També mostra la seva implicació amb els qui pateixen injustament la situació que viu el nostre país. L'impuls a l'**Hospital de Campanya** de la Parròquia de Santa de Barcelona s'explica per la coherència d'una trajectòria acompanyant i donant la veu als exclosos de la societat. Aquest any hem demanat a M. Victòria Molins que sigui aquesta veu amb la felicitació de Nadal per als amics i lectors de Catalunya Religió. *Bon Nadal a tots els lectors de Catalunya Religió!*

SUMARI

3 Panoràmica

L'Estat com a imposició violenta, per Eduard Ibáñez
Mira de ser feliç, per Anna-Bel Carbonell

12-31 Actualitat

Lletra de Nadal, per M. Victòria Molins
La vocació del claretià Shinto Thomas: gent normal que fa coses extraordinàries
'La força de la vocació', l'agraïment i els deures del Papa per a la vida religiosa
"La bellesa de Taizé és provisional per facilitar la participació dels joves"
Xarxes socials, el primer espai en què l'Església pot trobar els joves
Cristians demanen "més valentia" als polítics per resoldre la situació catalana

32 Recull de premsa

Demanen al Papa mediació pels presos - Nadal, pessebres i els pobres
- Judici contra Willy Toledo

33 Agenda

Cant de la Sibila - Missa del Gall - Missa de Nadal - Exercicis - Poema de Nadal
- Vetlla de Cap d'Any - Pregària de Taizé

34 La setmana a les xarxes

Fotografia: Jalonso / Morguefile.

L'Estat com a imposició violenta

Per Eduard Ibáñez
a Apunts eticopolitics

Les acusacions presentades per rebel·lió i sedició en els processos seguits contra líders socials, càrrecs electes i comandaments policials catalans han tornat a mostrar, aquest cop amb una especial claredat, la naturalesa profunda de l'Estat espanyol.

Aquestes acusacions s'han de posar en un context més ampli: l'operació policial de l'1 d'octubre de l'any passat contra el referèndum a Catalunya considerat il·legal, la posterior aplicació de l'article 155 de la Constitució espanyola (destitució del Govern i dissolució del Parlament) i els múltiples processos penals oberts contra centenars de persones per aquells fets, amb les ordres d'empresonament provisional decretades judicialment, que en alguns casos duren ja més d'un any.

Evidentment, no sabem com acabaran aquests processos penals. Però, ara per ara, aquestes actuacions, que compten amb aval judicial provisional, ens revelen, amb una llum poc habitual, la naturalesa violenta de l'Estat espanyol (pel que fa aparell i estructura política) i, per tant, la seva immoralitat, que en termes cristians bé podríem anomenar realitat de pecat estructural.

No em proposo valorar aquí les actuacions polítiques dels líders catalans objecte d'acusació en els processos penals. Tinc la meua opinió personal. Però el que ara diré aquí, és independent d'això. Tot el que afirmo sobre l'Estat espanyol em sembla evident tot i que aquelles actuacions es consideressin desentertades o no justificades i fins i tot reprova- bles moralment.

L'Estat espanyol modern, com la majoria de grans Estats (encara que no tots, ni tots en la mateixa mesura o grau) són estructures de violència. Han sorgit, s'han expandit, s'han mantingut i defensen la seva existència mitjançant la violència o l'amenaça de la violència. Violència policial, penal, militar o guerra bruta. Penes de mort, empresonaments, operacions militars i actuacions violentes de serveis secrets, han estat, al llarg de la història, el modus operandi fonamental enfront de tota resistència a la seva expansió o l'intent de secessió. Violència prevista a la llei, violència amb abús de la llei o violència fora i al marge de tota llei. Un conjunt de poders i aparells institucionals han estat els impulsors i garants d'una unitat política imposada per la força i la violència contra totes aquelles persones o grups que un moment o altre s'han oposat a aquella unitat o l'han pretès disgregar per constituir una unitat diferent o unir-se a una altra.

Si contemplem amb mirada històrica la formació i desenvolupament de l'Estat espanyol, tot sembla confirmar aquesta trista constatació. És cert que no tot ha estat violència, ni la violència és l'única força

de cohesió, evidentment. Circumstàncies culturals, econòmiques, geopolítiques i demogràfiques poderoses han contribuït òbviament a la conformació d'aquest constructe polític que anomenem Estat espanyol. Ningú pot negar-ho. Però la violència del centre del poder estatal, o dels poders unitaristes, ha estat en molts moments la força més decisiva i la que ha permès mantenir la vinculació dels diferents pobles peninsulars, culturalment diversos (pròxims, però diversos) sota un centre de poder únic (vinculat fonamentalment a la cultura d'un d'aquests grups).

Des d'aquest centre de poder s'ha edificat una unitat política mitjançant les institucions transmissores de les significacions socials (llenguatge, escola, mitjans de comunicació, institucions públiques, infraestructures...), que han anat construint i legitimant una identitat nacional sobre la base d'una determinada llengua (castellà) imposada com a superior, unes tradicions i símbols, i uns mites històrics, que ha estat reforçada per importants moviments migratoris interns. Tot això és ja molt conegut i descrit i, per descomptat, és molt similar

al procés de construcció d'altres Estats nacionals (el francès, sense anar més lluny, és molt similar al respecte).

Les múltiples guerres, cops d'Estat i operacions policials i militars o guerra bruta dutes a terme pel Regne d'Espanya al llarg de la seva història per a la seva expansió o per a la defensa de la seva integritat no permeten més que una visió tràgica. El domini, les agressions i les matances contra els pobles americans i els d'altres continents. Les guerres frustrades a Europa per mantenir els territoris de la Corona. La guerra enfront de l'intent de secessió de Catalunya (1641-1652), que havia proclamat per primera vegada la seva República en 1641. La Guerra de Successió (1701-1715), al final de la qual es va decretar l'abolició de la Corona d'Aragó i els seus diversos estats, amb totes les seves institucions polítiques i part del seu Dret, i va procedir a la seva annexió formal al Regne de Castella i les seves lleis (Decrets de Nova Planta, 1716). Els segles d'imposició i homogeneïtzació cultural i lingüística forçoses, sostingudes per la violència d'Estat, practicades pels seus diferents monarques autoritaris i dictadors (Primo de Rivera, Franco), o

més recentment (ja en context de democràcia) el sagnant contraterrorisme, la tortura i les lleis d'excepció contra el terrorisme secessionista d'ETA, componen un panorama desolador.

L'últim episodi viscut a Catalunya ens ofereix la prova més recent. L'ús de la violència policial, l'abús de les normes constitucionals i la manipulació de les lleis penals i processals (mitjançant relats fàctics distorsionats i interpretacions que forcen matusserament les normes) per apartar, amenaçar i empresonar als dirigents responsables de l'últim intent de secessió, pacífic i sense armes (i possiblement només simbòlic), mostren la profunda tendència d'aquest Estat a defensar la seva unitat apel·lant a tots els seus ressorts de poder, inclosa la violència. El poder militar i el dret penal usats com a arma per defensar la unitat política com a bé jurídic per se.

Una preconcepció alienada, inconscient i invisible, de la nació espanyola

Darrere d'aquesta naturalesa violenta de l'Estat espanyol batega una atàvica i profunda concepció, conformada al llarg de segles,

de la nació política, transmesa de generació en generació, que impregna la mentalitat de la majoria dels ciutadans espanyols, en tots els estrats socials, fins al punt de convertir-se en pressupost o preconcepció intel·lectual invisible que ennuvola tota mirada i condiona totes les interpretacions de la realitat del que succeeix.

Es tracta d'una concepció de la nació espanyola com una mena de fet polític inqüestionable, com un absolut, i fins i tot com un fi en si mateix, qualificada durant dècades com "unitat de destí en l'universal" i avui com "indissoluble unitat", "pàtria comuna i indivisible" i "indissoluble" (art.2 Const.), o per altres fins i tot com "bé moral", la defensa de la qual justificaria l'ús de la violència. És a dir, l'elevació a unitat política necessària i inqüestionable d'una determinada realitat social.

En aquesta preconcepció, l'Estat espanyol és vist com un a priori natural, ignorant l'atzarós i complex procés de la seva formació a força d'innombrables opcions polítiques i militars i relacions de poder. Procés que ha donat lloc a un determi-

nat Estat i en un determinat territori, que bé podria haver inclòs territoris diversos dels que actualment el conformen (per exemple, podia haver inclòs el que avui anomenem Portugal, Gibraltar, Andorra o Perpinyà, però van quedar fora, o bé podia haver deixat fora el que anomenem Catalunya o Menorca i van quedar dins). No obstant això, tots aquests processos polítics són ignorats i la realitat actual és observada com a priori inevitable i etern. Un a priori que no necessita de cap tipus de justificació, la qual només és exigida als que pretenen de separar d'aquella unitat. I, a més, una realitat política que pot imposar-se per la força fins i tot a aquells grups que la rebutgen. Com a màxim, es reconeix la pluralitat cultural interna de l'Estat i l'existència de diferents nacionalitats (art. 2 Const.), però enteses com a elements específics dins d'un fet nacional anterior i superior que els engloba.

Aquells que pretenen separar-se d'aquesta unitat política, són qualificats amb el terme de "nacionalistes", "extremistes", "radicals" i avui "rebels" a una realitat superior d'obediència suposadament deguda. Són vistos

com “deslleials”, “egoistes” o “insolidaris”, un “anacronisme”, que tracten de “trençar” o “dividir”, mentre que els que defensen la unitat (per descomptat “nacional”) com una realitat indiscutible i inapel·lable, serien els que es troben del costat de la veritat, el bé, l’ordre i el progrés de la història.

Els que pretenen estructurar-se en una unitat política pròpia o diferent són vistos com a persones cegades per elements irracionals, emocionals i identitaris per descomptat pre-moderns, mentre que els que defensen aquella determinada unitat com a superior i inqüestionable només serien els realistes que adopten l’única posició raonable que no necessita explicació ni justificació.

En aquest sentit, tota percepció o opinió (més o menys argumentada) que l’actual unitat política és inconvenient o perjudicial als interessos o drets d’algun dels seus grups integrants i, per tant, l’opció de rebutjar-la, és considerada com a irracional, egoista i inacceptable per principi. Només s’admet, si de cas (i no sense greu), l’intent de modificar les relacions internes dins d’aquesta unitat, però mai qüestionar-la.

Aquesta unitat política espanyola ve a ser, per a molts (la majoria) un objecte físic sòlid que no s’hauria de “trençar” o “destruir” (expressat en diferents metàfores, com la de “casa comuna” o “família”), o fins i tot un objecte metafísic (una realitat espiritual procedent de les profunditats de la història), que és el que és, sense objecció possible, i que abasta naturalment un determinat territori i justament aquest territori. Aquells que són membres d’aquest objecte físic, ho serien necessàriament i per fet natural, amb independència de la seva voluntat, com a fet objectiu que no admetria ni opció ni discussió.

Aquesta visió, inculcada durant segles, pateix una llarga sèrie de greus confusions conceptuals que s’alimenten entre elles: confusió entre el que les coses són (la realitat política d’un moment donat) i el que les coses haurien (o no) de ser. Confusió entre nació (grup humà amb vincles culturals i certa consciència de grup) i Estat (unitat juridicopolítica que pot incloure nacions diverses). Confusió entre Estat (institució política artificial) i territori físic. Confusió entre Dret (normes positives vigents subjectes a canvi) i moral (exigències ètiques

anteriors i superiors a les lleis vigents). La concepció de la nació espanyola i el cúmul de confusions que comporta, bé poden ser descrites com una “alienació”, en el sentit que li dona el sociòleg **Peter Berger**, com aquell procés pel qual l’individu se li imposa la inexorabilitat fictícia (pròpia de les lleis naturals) al món humanament produït. Així, diu, Berger, les innombrables contingències de l’existència humana són transformades en manifestacions inevitables de la llei universal.

En aquest procés, se succeeixen les teoritzacions dirigides a legitimar i justificar aquest ordre inexorable, d’acord amb els conceptes socials en cada moment més forts. Així, l’última fase de la justificació historicopolítica de la unitat estat espanyola es recolza en la idea de democràcia. L’existència de l’actual Estat seria un fruit de la democràcia i, per tant, la seva defensa una exigència democràtica. No obstant això, cal dir que la justificació entra en contradicció amb els seus propis conceptes de partida, ja que entén per democràcia una cosa tan pobra i tan errònia com la imposició de la majoria. De tal manera que el grup o grups demogràfica-

ment més grans dels que es compon aquella unitat política Espanya, en ser majoria, és a dir, en ser numèricament més, podrien imposar-se sobre aquells grups que són numèricament menys, mitjançant el pes del vot personal i seva traducció en legisladors, encara que els que són menys fossin majoria en un determinat territori i mantinguin vincles culturals, lingüístics i comunitaris propis, anteriors a la formació d'aquella unitat-Estat i experimentats com superiors als vincles amb la resta de la població de aquell Estat. En efecte, els que són menys, estan sotmesos a la voluntat dels que són més pel que fa a determinar fins i tot si existeixen com a grup propi, i si tenen dret o no constituir el seu Estat propi. Això és justament el que suposa l'exigència de respecte a la Constitució vigent i la necessitat prèvia de reformar-la per poder separar-se de l'Estat, ja que aquesta reforma només és possible a condició que els qui es neguen a la separació deixin de fer-ho, ja que altrament, la reforma constitucional és impossible.

En una altra modalitat d'aquest tipus d'arguments defensors de la unitat política actual es troba la idea que es tractaria d'un pacte

que no pot ser trencat. No obstant això, no consta ni on, ni entre qui, ni quan es va celebrar el pacte que hauria donat origen a l'actual Estat, els defensors del qual pressuposen com a pacte lliure i entre iguals i suposadament irrevocable o etern, generació rere generació, fins i tot malgrat que una de les parts incomplís completament les obligacions pactades. La Constitució espanyola de 1978 no és, per descomptat, aquest suposat pacte. La seva elaboració va tenir sempre com a pressupost indiscutible no negociable (sota amenaça militar) la unitat política prèvia i en la seva negociació no es va donar veu ni es reconèixer com a part negociadora a cap regió o nacionalitat de les que després va reconèixer en el seu art.2, ni evidentment va oferir ni va discutir mai cap altra opció que la unitat política espanyola exactament tal com es trobava constituïda en aquell moment històric. El que en tot cas es va pactar, doncs, va ser el règim jurídic i polític de la unitat política existent, però en cap cas aquesta unitat.

D'aquesta manera, l'apel·lació a la democràcia (i el seu ordre constitucional derivat, suposadament pactat lliure i irrevocablement) atorgaria l'últim argument per imposar la

unitat política de forma coactiva mitjançant el dret penal i altres ressorts jurídics, imposició que ni tan sols és vista com a tal, sinó com a justa defensa de l'ordre inqüestionable, natural o pactat, i que porta a una interpretació completament distorsionada del que ha passat a Catalunya en els últims anys, sense comprendre (o sense voler comprendre) absolutament res.

La veritable democràcia abasta a la decisió sobre l'existència mateixa de l'Estat i els seus integrants.

En realitat, avui dia, aquella visió de la unitat política i de la democràcia no se sostenen. Un Estat democràtic és precisament aquell en el qual, no només les seves polítiques o les seves lleis o la seva forma de govern són decidides sobre la base de la voluntat dels seus ciutadans, sinó també (i amb més raó) la seva mateixa existència. I on les decisions es prenen no simplement imposant la voluntat de les majories, sinó respectant els drets humans individuals i col·lectius de les persones i grups afectats.

En definitiva, l'Estat democràtic és aquell l'existència del qual no es decideix per la

inèrcia històrica, ni per la imposició dels més sobre els menys, sinó que és fruit del diàleg i la negociació en igualtat de condicions que porten a un pacte lliure i explícit de persones i grups. Sobretot quan inclou grups amb vincles culturals històrics o una important consciència col·lectiva que reclama ser reconeguda. I aquest pacte només pot persistir mentre tots respectin les seves obligacions i mentre es mantingui el consentiment de les parts, un consentiment que pot variar si s'alteren les posicions d'aquelles o bé canvien les circumstàncies essencials que el van propiciar (com bé sabien els savis juristes romans que van formular la famosa clàusula de dissolució contractual "rebus sic stantibus").

Podrà discutir-se la forma de procedir a la revisió del pacte i els criteris per a determinar, tractant-se de grans grups humans, quines són les parts i quina és la seva voluntat. Però qualsevol pacte polític no és mai un fet tancat per sempre. I és que tot poder polític, la seva essència, la seva existència, el seu abast i la seva justificació, deriven de les persones afectades i mai a l'inrevés.

La preconcepció inconscient (alienada) de la unitat política d'Espanya com quelcom natural i irrevocable és tan potent que cega la mirada als més intel·ligents i cultes (siguin filòsofs, científics o bisbes), que són incapaços de veure que els Estats i les unitats polítiques són constructes humans artificials, de valor relatiu, mutable i contínuament mutant, que són al servei del benestar de les persones i grups humans i els seus drets, única finalitat que justifica la seva existència, i no al servei dels poders fàctics, statu quo o interessos constituïts. No són per ells mateixes "béns morals" si són imposats coactivament contra la voluntat d'una part dels afectats o si aquests en resulten perjudicats.

La unitat, entesa com a garant d'un conjunt de vincles econòmics, culturals, afectius entre les persones i grups, és un bé si beneficia a tots els seus integrants, si no exclou o dificulta altres vincles possibles (cap a dins o cap a fora dels grups integrants) i, sobretot, si és acceptada i experimentada com a satisfactòria. La unitat política estatal pot afavorir aquells vincles, però no és imprescindible per a

la seva existència, ja que aquells vincles es poden preservar (i fins i tot potenciar) mitjançant altres relacions polítiques diferents de la unitat-Estat, que no és per ella mateixa un bé jurídic ni moral auto-referencial que sigui necessari sostenir a qualsevol preu, ni pot ser entesa com "indivisible i indissoluble". De fet, avui hi ha altres formes i relacions polítiques diferents de l'Estat compartit de sobirania única que permeten promoure la cooperació en múltiples àmbits entre pobles diferents.

Per tant, aquestes construccions juridicopolítiques anomenades Estat només haurien conformar-se i mantenir-se sobre la base de la voluntat de les persones i grups afectats, aconseguint equilibris permanentment revisables per adaptar-los a les noves circumstàncies, sobre la base de relacions equitatives, des del respecte als drets individuals i col·lectius i les identitats de tots els integrants, com també dels afectats per qualsevol canvi. De fet, aquesta adaptació constant és cada vegada més necessària davant la creixent heterogeneïtat i complexitat de les

poblacions, els canvis socials accelerats i el procés de globalització. Es tracta d'un repte gens senzill, però és imprescindible anar en aquesta direcció. Hi ha procediments i experiències històriques que han permès mutacions de la unitat Estat de forma pacífica i raonable, de les quals hi ha molt per aprendre. Per descomptat, el

desitjable seria que el Dret internacional fos capaç de regular aquesta qüestió per garantir els drets de tots i la seguretat jurídica sota autoritats imparcials.

Per tant, res més immoral que imposar una unitat política mitjançant la violència contra la voluntat de comunitats culturals que

la rebutgen i molt menys pretenent justificar la seva imposició a l'empara de valors com la solidaritat, la democràcia, la llei o la pau social, precisament i greument traïts per la imposició violenta.

EDUARD IBÁÑEZ | [LLEGIR AL WEB](#)

Fotografia: Frey28 / Morguefile.

Mira de ser feliç

Per Anna-Bel Carbonell Rios
a Sini

La mare de la meva amiga, va morir fa un temps. Jo no la vaig conèixer però, curiosament, compartíem algunes creences i realitats. Especialment en la darrera etapa de la vida de la seva mare, la meva amiga i jo, parlàvem molt sobre la malaltia i la mort, sobre com, sovint, és en aquests moments tant delicats que les relacions s'oxigenen, s'engrandeixen i ens uneixen més.

Parlàvem de com acompanyar la malaltia sense ser invasors en la intimitat de la persona que la pateix des de fa anys, i de com respectar les decisions importants de la vida. Constatàvem que el sofriment, en la forma que sigui, ens pot fer forts i febles a l'hora, i això no sempre és fàcil d'acompanyar.

Tots sabem que les relacions familiars es teixeixen dia a dia, des de l'amor incondicional i amb infinita paciència. Amb una gran dosi de perdó i reconciliació reparadors que tornen a posar en bon estat allò que en algun moment s'ha malmès. A la família s'aprèn l'amor desinteressat, aquell que estima gratuïtament, sense esperar res a canvi. És l'amor de la mare vers els seus fills i filles. Un amor espontani, que desitja estimar perquè l'altre creixi i esdevingui persona. Si estimem l'altre per allò que és, l'estimarem i l'acompanyarem en tots els moments de la vida, en l'alegria i la tristesa, en el dubte i l'esperança, des de l'acceptació i el respecte. Estimar la persona en les seves plenes facultats i, també, en el seu deteriorament, en la seva malaltia i en la seva mort.

Passat un temps, la meva amiga em va desvetllar quines van ser les darreres paraules, de la seva mare, tot un tresor de valor incalculable. Hauries de mirar de ser feliç! - Li va dir amb el darrer alè. La frase ja ho diu tot, no calen més comentaris. Tots hauríem de

mirar de ser feliços, intentar trobar quina és la nostra felicitat i gaudir-ne. Desitjar la felicitat! el llegat més preuat que pot deixar una mare als seus fills, a la seva filla.

ANNA-BEL CARBONELL | [LLEGIR AL WEB](#)

Bon Nadal! L'esperança entre els preferits de Déu

Lletra de Nadal per M. Victòria Molins

Contemplant els progressos que últimament són tan palpables al temple de la Sagrada Família, he entès d'una manera molt més pregona aquelles paraules de Sant Pau als cristians d'Efes: "Formeu un edifici

construït sobre els fonaments dels apòstols i profetes, que té el mateix Jesucrist per pedra angular que corona l'edifici. Sobre ell reposa tota la construcció que es va alçant harmoniosament..." (Efes 2, 21-22)

I mentre els mitjans de comunicació ens mostraven la meravella arquitectònica i tècnica de la torre central del temple més emblemàtic de Catalunya, com un símbol de la grandesa del nostre poble, estic segura que molts ho hem contemplat també des d'una altra vessant: la d'aquesta gran realitat que vivim els cristians: que "per Jesucrist també nosaltres hem entrat a formar part de l'edifici, on Déu resideix per la presència de l'Esperit". I jo, com a teresiana, recordava les paraules de Santa Teresa: "Es por Él que nos vienen todos los Bienes".

Potser pot semblar tot això una mica massa seriós per una felicitació nadalenca, on estem acostumats a veure el Jesús nadó, el pessebre, els àngels i els pastors... uns elements tan idíl·lics com ho són les llums i els colors, els regals i la il·lusió de les festes.

Però, sense oblidar tot això que des de la nostra infantesa ha deixat una petjada tan bonica en les nostres vides, jo avui vull felicitar a tots els amics de Catalunya Religió des de la mateixa vessant amb què parlo sovint i sempre que tinc ocasió. Perquè

aquesta “pedra angular que avui corona l'edifici” abans “va ser refusada” i precisament per això és el nostre fonament, el motiu més pregó de la nostra esperança.

Déu m'ha fet el regal de viure i conviure tan a prop de moltes pedres refusades per la societat actual, que m'omple d'esperança aquest fonament de la veritable alegria, la de les benaurances que tan bé es compleixen en els pobres, els desfavorits, els sense sostre que són una de les realitats més punyents de les nostres ciutats. Quan estem arribant a complir el segon any de “l'Hospital de campanya” de Santa Anna -com una resposta al papa Francesc de fer de la nostra Església “un lloc on tothom pugui trobar

cura del cos i de l'ànima”- tenim la confirmació d'aquesta esperança entre els preferits de Déu com un regal inefable.

Us ben asseguro que al costat dels sense sostre també el Nadal té un altre sentit. Quan veus arribar una parella angoixada per dormir al carrer -no porten un burret com Josep i Maria; però sí un gos estimat que els escalfa durant la nit- se't fa molt fàcil imaginar les escenes que l'evangelista Lluc ens mostra i la tradició ha plasmat en els pessebres. Tampoc “no hi ha lloc per a ells” en aquesta ciutat on la legislació vigent permet tants abusos en el món de l'habitatge -on els guanys desorbitats dels propietaris estan per sobre d'altres valors

humans-, fent que el col·lectiu sense sostre estigui creixent d'una manera alarmant o que algunes famílies hagin de deixar la ciutat on han viscut tota la vida...

I vull acabar la meua felicitació nadalenca amb una de les frases que li van costar la vida a Sant Óscar Romero, recentment canonitzat: “Es inconcebible que se diga a alguien ‘cristiano’ y no tome, como Cristo, una opción preferencial por los pobres”.

***Bon Nadal als amics i lectors
de Catalunya Religió!***

M. VICTÒRIA MOLINS I GOMILA -TERESIANA

[LLEGIR AL WEB](#)

La vocació del claretià Shinto Thomas: gent normal que fa coses extraordinàries

Des d'aquest curs, les parròquies del Cor de Maria i de Sant Tomàs d'Aquino de Barcelona tenen un nou rector. Es tracta del claretià **Shinto Thomas**. Té 37 anys i és nascut a Maryland, un petit poble de l'estat de Kerala, a l'Índia. Va arribar a Catalunya el 2004 i afronta el repte com a rector amb la confiança de saber-se ben acompanyat.

És el petit de quatre germans. La seva família participava de la vida d'una parròquia diocesana, sota l'advocació de Maria, i pertanyen a l'església catòlica de ritus oriental. Es tracta de la tradició siro-malabar: una fe molt arrelada, que té l'origen en el cristianisme primitiu del país.

"No hi ha documents que provin que **Sant Tomàs** va venir a l'Índia; però nosaltres ho creiem des de l'inici: és una creença molt potent". La tradició reconeix aquell viatge i com a fruit neixen les primeres comunitats cristianes al territori. Per això, explica

"quan va venir **Sant Francesc Xavier** ja va trobar cristians a l'Índia".

Com connecta amb els claretians? A prop del seu poble hi ha la primera casa claretiana. Quan estudiava al col·legi, un dels claretians els va fer una visita. "És molt comú a Kerala: capellans diocesans o de diferents congregacions, van al col·legi i inviten als nois a fer una convivència".

Recorda que llavors tenia quasi setze anys: "Hi vaig anar amb els amics i només vaig quedar-m'hi jo", explica. "A Kerala els que normalment entren al seminari són els escolans de la parròquia". No va ser el cas de Shinto. "A l'església oriental la litúrgia és fonamental", subratlla. "Els que han fet la primera comunió, entren com a escolans; i a la tradició siro-malabar els escolans són importants; diuen moltes pregàries...". Diu que hi ha molts nois que volen ser escolans.

En el seu cas, va fer dues convivències: a l'estiu i per Nadal. "Vaig anar al seminari claretjà; em va agradar l'estil, m'hi sentia bé". Què era allò que li agradava? "Es tractava d'alguna cosa més del que es veu". Va demanar llavors d'entrar al seminari amb setze anys i, un cop dins, va descobrir la vocació.

Una persona qualsevol que fa coses extraordinàries

Del temps al seminari destaca un record en particular. Li va quedar gravada una xerrada d'un claretjà que treballava a la presó: "Una persona qualsevol però que fa coses extraordinàries. Això em va motivar per dins". En concret, aquell claretjà els va dir que "el capellà del segle XXI ha de posar el seu altar enmig de la persona que pateix".

"Allò em va arribar al cor. Vaig pensar que jo també podia fer alguna cosa com a claretjà i com a missioner". En aquell moment tampoc diferenciava gaire un missioner claretjà d'un capellà diocesà: Un cop al seminari va detectar-hi diferències: "A l'Índia la imatge d'un capellà diocesà és d'una persona molt distant, que té una categoria". Al

seminari veia claretians jugar i fer treballs manuals amb ells: "Sents que són com tu", diu. Recorda una bona organització del seminari, per exemple, amb la relació amb les famílies: "Quan ve la família a visitar-te l'acullen molt bé; i també els claretians visiten la família dels nois; es cuida aquesta vinculació familiar".

Del seminari, al món

Al seminari estudia el batxillerat. D'allà va al nord de l'Índia a estudiar filosofia i també fa ciència política, de tres anys, com a carrera universitària civil. Passa un any com a novici al sud, a Bangalore, on fa la professió solemne i, tot seguit, fa un any d'experiència pastoral: ajuda tant al seminari com a la parròquia. Després fa un any de missió al centre de de l'Índia: a l'estat de Marasa, a Wardha. Com a mestre de novicis de la província claretiana de Bangalore té qui avui és el pare general dels missioners claretians, **Mathew Vattamattam**. Acabat aquell any pastoral de noviciat, el català **Josep Maria Abella**, llavors pare general, el destina a Catalunya.

Arriba a Catalunya el 2004. Llavors estudia Teologia fins el juny del 2008 a Madrid. Viu

un any a la comunitat de Vic, mentre estudia català i ajuda al Casal Claret. A finals del 2009 l'envien a Barcelona. És ordenat com a diaca a la parròquia del Immaculat Cor de Maria de Barcelona. Col·labora a la pastoral de la parròquia i del col·legi. El 2010 s'ordena sacerdot a l'Índia amb el ritu siro-malabar: "Per ordenar-nos amb un altre ritus hem de demanar permís; encara que jo visc aquí, pertanyo al ritus oriental", explica Shinto Thomas. En aquella cerimònia, recorda, el va acompanyar **Màxim Muñoz**, en aquell moment provincial dels missioners claretians de Catalunya.

Un cop ordenat, el nomenen vicari de la parròquia de l'Immaculat Cor de Maria. Hi passa vuit anys, fins que el setembre del 2018 passa a ser-ne rector. Durant el temps de vicari i dins de l'equip de la parròquia, és el consiliari de l'Esplai Estel i porta els grups de catequesi de confirmació.

Com valora aquest temps a Catalunya? "Si una persona no se sent bé al mateix lloc, no hi portaria tants anys", apunta el claretjà. Barcelona és el seu "primer destí com a capellà" i matisa que "la primera comunitat

et marca molt i em sento ben valorat; també amb els monitors i els nanos de l'esplai”.

Shinto Thomas forma part de l'equip pastoral del Col·legi Claret. Explica que tots els col·legis claretians treballen la dinàmica de l'oratori. A l'escola de Barcelona se'n fa càrrec junt amb el pare **Benjitu Bareto**, el professor **Joan Verdés** i el pare **Josep Sanz**. L'activitat es fa cada quinze dies a la capella de l'escola i és una proposta per a la classe de religió adreçada als nens i nenes de la primària. El grup classe dedica tres quarts d'hora a conèixer el missatge de Jesús, llegir un text de l'evangeli, compartir una cançó, amb un temps de silenci. “L'esquema que ja existeix i nosaltres fem d'animadors”. De primer fins a sisè, atenen 24 grups del Col·legi Claret de Barcelona. A banda, també porta les convivències anuals amb els alumnes de cinquè de primària amb els qui, per exemple, aniria a visitar la casa mare dels claretians a Vic.

Reptes pastorals

De la realitat eclesial al seu entorn, detecta poca renovació entre generacions. Aquí no hi ha joves: “Alguna cosa cal renovar, però

ningú té la fórmula màgica i aquest és un gran repte”. Un contrast amb la dinàmica viscuda a l'Índia: “A Kerala canvia el rector i la parròquia funciona igualment o amb petits matisos”. Identifica un context molt diferent: “El capellà que celebra la missa allà no s'ha de preocupar dels cants o de qui farà les lectures, tot està organitzat, hi ha molta gent disposada a col·laborar”.

Per contra, posa en relleu la consciència social que hi ha entre la gent de la parròquia: “D'aquí valoro molt el sentit de la comunitat: la gent respon a les crides de solidaritat, cadascú des de les seves possibilitats; allà no es pensa tant en els altres, és diferent.”

Com a nou rector, hereta el funcionament dels seus predecessors: de l'antic rector, **Pere Codina**, i l'anterior, **Ricard Costa-Jussà**. De qui avui és el provincial de Catalunya, Costa-Jussà, recorda la bona acollida: “Jo era recent ordenat, estava en un país nou, en una parròquia nova; ell m'informava sempre de tot i m'animava a participar dels grups”. També li valora la tasca d'adequació de molts espais de la parròquia. De Pere Codina, conscient que feia de rector

per un temps curt, destaca la seva tasca d'organització de l'arxiu. I també que “ha fet molts escrits motivadors”.

Posa l'exemple de la missa familiar oberta al barri que estan gestant. És un projecte redactat per Codina. Aquí enllaça amb la missió que considera prioritària. “Potser aquest és un dels nostres grans reptes: un model de missa familiar oberta al barri, combinant-la amb alguna petita trobada”.

Una vegada al mes el grup de l'esplai organitza una missa familiar. Estan pensant en oferir un segon espai de celebració, també pels nens de la catequesi. La idea és posar-ho en pràctica aquest mateix curs.

Shinto Thomas aplaudeix el nou Pla pastoral de la diòcesi de Barcelona: “M'ha agradat moltíssim; serà una gran cosa posar-lo en pràctica”. Creu que el nou pla apunta “unes línies molt importants” que casen amb “l'estil de la parròquia missionera i, com diu el **papa Francesc**, en sortida”.

‘La força de la vocació’, l’agraïment i els deures del Papa per a la vida religiosa

Cinc anys llargs de pontificat del **papa Francesc** han significat, entre altres coses, molts titulars, moltes homilies, algunes exhortacions i diversos llibres sobre la seva figura. “Podríem pensar que ja ho sabem tot sobre el Papa després de llegir tot el que ha dit”, afirma **Rosa Masferrer**, religiosa i vicepresidenta de la Unió de Religiosos de Catalunya, però res més lluny de la realitat. Encara queden moltes perles de Francesc, com les que deixa anar en el llibre *La força de la vocació. La vida consagrada avui*, del claretí **Fernando Prado**, que s’ha presentat aquest dilluns a la llibreria Claret.

Un llibre que sorgeix de l’entrevista de quatre hores que l’autor li ha fet al Papa. Un llibre que, en forma de conversa, “toca tots els temes importants que afecten la vida religiosa”, ha reconegut **Màxim Muñoz**, president de la Unió de Religiosos de Catalunya. Temes com la deseuropeització de

la vida religiosa, la formació, les vocacions occidentals, la intercongregacionalitat o la reorganització de congregacions i ordes. “Un llibre per a tota l’Església, viu i interpel·lador”.

Una conversa que és reflex de l’estima del papa Francesc per la vida religiosa i que denota com Francesc coneix aquesta opció de vida ja que, segons **Octavi Vilà**, abat de Poblet, “per al Papa la vida consagrada és la seva vida”. Una obra que posa de manifest com li desagraden al pontífex les normes rígides. “Es veu en les seves respostes amables i properes”, afirma Vilà. Amb grans referències al Concili Vaticà II, el papa empra conceptes ben propis del seu vocabulari de vida com són ‘força, discerniment, pregària, joia’.

El nou llibre també recull les tres ‘P’ segons Francesc, “pobresa, pregària i paciència”.

El Papa parla sense embuts sobre moltes qüestions i no escatima crítiques necessàries. Deixa frases potents per Vilà com que 'l'única manera de disciplinar l'Església és amb l'Evangeli', 'si no hi ha força vivint la vocació no hi haurà vocacions i la vida religiosa serà només refugi de qui busca tranquil·litat', o que 'cal mossegar-se la llengua, no murmurar i dialogar sempre'.

Una conversa planera i propera en format llibre que convida a interactuar. Per a Masferrer l'autor del llibre persegueix fer una conversa on un se sent convidat a participar. "Sembla que ets al mig de tots dos, com si fos una invitació a respondre 'i tu què hi dius?'. Un bon exercici per a la vida religiosa, reconeix Masferrer, que té com a punta de llança un altre dels conceptes claus per a Francesc i que travessa tota l'entrevista, la paraula discerniment.

El llibre d'agraïment gran del Papa a la vida religiosa, afirma **Miriam Díez**, periodista i directora de l'Observatori Blanquerna de Comunicació i Cultura, que també "posa molts deures a la vida consagrada". Segons Díez el Papa mira al passat de les congregacions i ordes amb gratitud però no oblida que "cal un equilibri entre missió i fonaments".

Una conversa que mostra la vida religiosa "en el calaix de l'autenticitat, de l'entrega incondicional" i que presenta aquesta opció de vida com a necessitat, com a do, "com a persones que es deixen la pell, que donen tot a mans plenes".

Però també posa deures, recorda Díez. "El Papa critica durament el sedentarisme, la comoditat, la riquesa o el paper de la dona dins la vida religiosa", i ho fa amb exem-

ples concrets. Hi ha moments, explica Díez en que és molt dur, "amb imatges clares, com els 'pous de petroli vocacionals' per referir-se a anar pescar vocacions, o la crítica ferotge a noves congregacions amb gran èxit vocacional, o el paper de la dona religiosa com a criada".

A la pregunta de si la periodista recomanaria aquest llibre la resposta és un sí, però amb certes condicions. "Li recomano aquesta lectura a qui no tingui por als draps bruts i també a les persones no consagrades ja que no només parla de la vida religiosa". Una reflexió profunda del Papa en format entrevista en què demana "més pobresa, menys triumfalismes ni catastrofismes, més alegria i més esperança".

“La bellesa de Taizé és provisional per facilitar la participació dels joves”

La bellesa té un paper fonamental a Taizé i ajuda a fer experiència de Déu. Així ho explica el professor d'Estètica de la Facultat de Comunicació i Relacions Internacionals Blanquerna - Universitat Ramon Llull **Salvador Garcia Arnillas** en el llibre que aquesta setmana ha presentat a la Llibreria Claret de Barcelona. *La belleza sencilla de Taizé*, publicat per l'Editorial BAC, parla en concret de com ha anat evolucionant l'arquitectura, la litúrgia, la música i la mateixa vida comunitària de Taizé.

La trobada europea d'enguany se celebra a Madrid i, de tornada, la comunitat de Taizé s'aturarà a Barcelona. Salvador Garcia forma part de l'equip que organitza aquesta pregària, que tindrà lloc el dia 3 de gener a les vuit del vespre a Santa Maria del Mar.

Mai abans no s'havia fet cap reflexió sobre l'estètica de Taizé?

La mirada novedosa del llibre és la visió global i multidisciplinària de la manifestació estètica religiosa a Taizé. Tot i que el germà Roger en parla, l'estudi de l'estètica havia rebut un tractament marginal o s'havien centrat en la música. Al llibre faig una aproximació a Taizé a partir de la *Via Pulchritudinis* i és una reflexió de com la bellesa i l'estètica pot ser un camí de cerca i d'experiència de Déu.

Què és el que defineix aquesta bellesa de Taizé? És l'arquitectura, la música repetitiva, els tons càlids de la roba?

El llibre parteix de la meua tesi doctoral de filosofia (Universitat Pontificia de Comillas, Madrid, 2017). És una tesi d'estètica

però també parlo d'experiència religiosa, d'art, des d'una mirada no és aliena a la comunitat. L'esperit de senzillesa i la dinàmica d'allò provisional nodreixen la vocació de la comunitat. Són les intuïcions espirituals del **germà Roger** i determinen tota l'evolució que fa l'arquitectura, la litúrgia i l'art a Taizé.

Els cants repetitius i la roba de tons càlids no hi són des del primer dia?

Ho sembla, però no! Els cants de Taizé i les teles taronges no sempre hi han estat. És un monestir d'origen protestant, dos termes en contradicció. Als anys quaranta no hi havia a la tradició protestant aquesta vessant monàstica, els primers germans que s'estableixen llavors a Taizé no tenien una tradició de litúrgia ni de regla monàstica. I tot això es va construir de mica en mica. És un diàleg amb tot el moviment de reforma litúrgica, en el món suís, a les esglésies reformades, també amb l'esperit del Concili Vaticà II. Amb l'arquitectura passa el mateix: comencen a pregar a la mateixa casa, en una església romànica, i quan ja es queda petita, es construeix l'església de la reconciliació. Tots aquests

canvis sempre busquen potenciar la participació activa dels joves: perquè no siguin només espectadors d'una pregària, sinó que hi participin activament, per exemple, amb els cants.

A què acostumem a associar la bellesa?

A vegades la bellesa sembla una cosa de perfecció, de norma i de cànon. La bellesa de Taizé és activa i provisional, està oberta a qualsevol modificació formal que faciliti aquesta participació dels joves. Un exemple molt clar: el mobiliari litúrgic de l'inici de l'església de la reconciliació del 1962, és fet amb formigó, com es feia a l'arquitectura sacra del moviment modern. En vuit anys el germà Roger va veure que el cor de la comunitat estava separat de l'assemblea i va decidir destruir-ho perquè l'assemblea havia d'estar al voltant de la comunitat. Aquestes modificacions estètiques podien anar contra el projecte arquitectònic original, amb estètica canònica del moviment modern, però això no importava.

Quin era el missatge de fons?

Que el més important és la vivència. Sí, buscava que els murs de l'església no tan-

qui la vida de l'esperit. El germà Roger tenia una gran sensibilitat cap a la bellesa de la natura. El principi de la regla de Taizé és "disposar-ho tot en la bellesa senzilla de la creació". I ell també tenia aquest sentit de la bellesa artística i de la bellesa de la música especialment. Però no una bellesa de riquesa material o de perfecció de la forma, sinó una bellesa senzilla, provisional. Si s'ha de modificar i transformar, es modifica.

En el seu cas particular, com hi arriba a Taizé?

Com molts joves hi arriben: quan tenia 17 anys, vaig estar-hi una setmana amb la paròquia. I després hi anava cada any a l'estiu. Era conscient de la importància que tenia la bellesa en la meva experiència religiosa, tot i que mai havia sentit a parlar de la *Via Pulchritudinis*, és clar... tenia 17 anys! Volia unir el meu interès intel·lectual per l'estètica amb la meva experiència religiosa personal. I per això vaig decidir fer una tesi doctoral amb aquest tema.

Com va ser el procés de documentació?

Tenia la possibilitat d'accedir a l'arxiu de la comunitat, que no és públic. Una recerca

en la documentació històrica, en la correspondència personal del germà Roger, les actes de comunitat, els diaris d'ús intern. A banda de la recerca històrica, documental, he fet tot d'entrevistes als germans més grans que encara tenen la memòria oral de tot el que van viure els anys quaranta.

Quina feinada!

Són anys d'anar a Taizé, remenar arxius... A València hi havia l'arxiu personal d'**Alfons Roig**, que és un sacerdot valencià expert en art sacra. Als anys 60 tenia una relació personal amb molts dels germans de Taizé i en la seva correspondència personal hi vaig trobar coses interessants.

Quan diu "bellesa senzilla", de què està parlant?

Són quatre aspectes fonamentals. Un és la

bellesa senzilla de la creació: "la natura és un reflex d'eternitat on estimar Déu", en paraules del germà Roger. En segon lloc, la bellesa que trobem en la vida quotidiana de la comunitat que, sense necessitats materials i amb petits detalls, són capaços de crear espais d'esperit de festa. Després està la bellesa de l'art, en particular la bellesa de la música com a suport fonamental. I, finalment, el germà Roger deia que allò més bell de la vida de la comunitat de Taizé era la pregària comuna. Al final és allò que reconeix tothom: els cants, les teles... Bé, de fet, ara ja no hi són, s'ha canviat.

Ja no hi són, les teles taronges?

És recent, d'aquest estiu! És la prova que efectivament tot és provisional. Si cal canviar les teles taronges es canvien i seguim endavant, amb la següent etapa. Aquesta

bellesa de la pregària és bellesa del cant, bellesa de la litúrgia i bellesa de l'espai. I tot això no és esteticisme, no busca la bellesa per si mateixa; ni és un fals misticisme, que es crea una falsa percepció en la persona. Són mitjans que afavoreixen una disposició interior més receptiva per a reconèixer la presència de Déu. La pregària com un moment de desig i d'espera de Déu, i la bellesa és un signe d'aquest esdevenir de Déu: en cert sentit és una forma d'aparèixer d'aquest Déu que és amor. En síntesi, a Taizé trobem la bellesa en la natura, en la vida quotidiana, en l'art i en la pregària.

Xarxes socials, el primer espai en què l'Església pot trobar els joves

El consum i l'entreteniment. Aquests són els dos interessos principals dels joves arreu del món. Així ho assegura l'estudi 'Mapping Young Religion', elaborat per l'Observatori Blanquerna de Comunicació Religió i Cultura, el grup de recerca STReaM (Blanquerna, Universitat Ramon Llull) i el mitjà catòlic Aleteia.org. L'objectiu, dibuixar un mapa de la situació dels joves al món avui, saber els seus interessos, si la religió n'és un i a quins perfils segueixen a les xarxes socials.

Per donar resposta a aquestes qüestions, la recerca ha utilitzat *big data*, de manera que s'han analitzat gairebé 540 milions de perfils de Facebook i Instagram arreu del món, de joves d'entre 18 i 25 anys, l'anomenada Generació Z. La metodologia ha estat l'ano-

menat 'Social Listening', és a dir l'escolta a allò que els joves publiquen als seus perfils, a nivell massiu.

Jesús Colina, director editorial d'Aleteia.org, afirma que "per a poder oferir el missatge de l'Evangelí als joves de l'Església cal escoltar, entendre els seus interessos, patiments, alegries, pors, per poder-los ajudar com a persones i com a cristians". Segons ell, la metodologia emprada ha permès fer-ho.

Per la seva banda el Dr. **Josep Lluís Micó**, catedràtic de periodisme, vicedegà acadèmic de la Facultat de Comunicació i Relacions Internacionals Blanquerna i cap de l'esmentada recerca, assegura que "la investigació presenta les dades sense cap manipulació ni alteració: els utilitzats són

els elements en què empreses i institucions que volen connectar amb els joves en aquestes dues xarxes socials basen les seves campanyes”.

21 milions de joves catòlics

Entre els resultats, destaca que un 4% del total dels perfils avaluats comparteix contingut vinculat a l'església i/o la fe catòlica, percentatge que, en termes absoluts, representa un total de 21 milions de perfils.

Aquests es presenten a les xarxes com joves interessats en l'entreteniment, les compres, els mitjans de comunicació, la música i l'esport, tal com s'hi mostren els perfils no interessats en el catolicisme. Malgrat això, una de les diferències entre els dos grups (els perfils que comparteixen informació sobre la religió catòlica i els que no), és que els primers es presenten també compromesos amb diverses causes socials. El 60% d'aquests, a més, compta amb estudis universitaris.

Cal destacar que 10 dels 20 primers països on hi ha més gent jove interessada en les xarxes socials són indrets de majoria cris-

tiana. Aquesta dada mostra com les xarxes han anat esdevenint, potencialment, el primer espai en què l'Església pot trobar els joves.

La recerca també ha detectat que el país on hi ha més joves interessats en el catolicisme és Brasil (5 milions de perfils), seguit de Filipines (2 milions de perfils), l'Índia (1 milió de perfils) i els Estats Units (900.000 perfils). Països sense una tradició catòlica històrica, com Vietnam, apareixen també en el top 20 dels indrets on hi ha més jovent que comparteix contingut catòlic. Percentualment, les dades també mostren un interès més elevat pel catolicisme al Regne Unit (el 2,86 dels perfils analitzats) que als Estats Units (el 2,57% dels perfils analitzats). A Europa, els països on s'ha detectat més interès per la religió catòlica són Itàlia, Polònia, Portugal, Lituània i Malta.

El Papa Francesc, el seu *influencer* número 1

Sabent qui són, on són i què els interessa a aquests joves, l'estudi s'ha preguntat també qui són els influencers que segueixen a les xarxes socials. Cal remarcar que,

en aquest cas, a banda de distingir entre els influencers dels joves globalment i els influencers dels joves que han mostrat interès pel catolicisme, també s'ha creat una classificació per temàtiques, i per tant, s'han detectat els principals *influencers* en àmbits com la cultura i l'entreteniment, els esports i la tecnologia.

El **Papa Francesc** és l'únic líder catòlic que apareix en aquests llistats. En concret, és l'*influencer* número 1 per als 21 milions de perfils de joves interessats en la fe catòlica. Altres *influencers* que generen interès a aquests joves no estan directament relacionats amb l'Església; però en molts casos, sí amb els valors que defensen la majoria de les confessions. Alguns noms destacats són l'escriptor **Paulo Coelho**, el **Dalai Lama**, la tenista **Sania Mirza**, l'actriu **Sadie Robertson** o el doctor **Deepak Chopra**.

Colina afegeix que “l'escolta realitzada s'ha convertit en una gran ajuda per als bisbes d'arreu del món a qui el Papa Francesc va reunir a Roma per fer front al gran repte que l'Església té avui, com poder comunicar precisament a aquests joves”. De fet,

l'equip d'investigadors ja ha dut els resultats al mateix Sínode de Bisbes, així com a diverses institucions d'arreu del món, com la Pontificia Universitat Gregoriana, el Club de Premsa de Varsòvia, la reunió anual de representants de comunicació de

les diòcesis de Portugal a Fàtima, l'Associació de Premsa Catòlica dels Estats Units, la Universitat de Yale, el Boston College, la Universitat de Santa Clara a Califòrnia, la Universitat Loyola Maryland a Baltimore o la Universitat de Fordham, a Nova York,

entre d'altres. L'estudi complet es presentarà a Barcelona el proper mes de gener del 2019.

ALBA SABATÉ -CR | [LLEGIR AL WEB](#)

Cristians demanen “més valentia” als polítics per resoldre la situació catalana

Publiquem una carta oberta que ha fet pública un grup de cristians preocupats per la situació política de Catalunya. Els signants d'aquest document són: Rafael Calvo Oyón, Josep Maria Carbonell Abelló, Cori Casanova Barberà, Lourdes Casanovas Cristóbal, Salvador Clarós Ferret, Andreu Comellas Doñate, Albert Farriol Vinyes, Quiteria Guirao Abellán, Josep Lligadas Vendrell, Pilar Malla Escofet, Antoni Pascual Pujós, Mercè Solé Tey.

La carta lamenta l'actual “radicalització de plantejaments” i per això creuen que cal “entrar en camins més dialogants”. Una canvi en la situació política que demana “valentia” i “esforç”: “almenys que parlin els que en tinguin ganes i vulguin fer possible un futur per a tots”. També afirma que cal una “mica més de valentia a l'hora de fer propostes, però en tot cas és el primer pas imprescindible per desencallar la situació”.

La reflexió s'inicia amb una crítica a la pressió preventiva dels dirigents independentistes que “no té cap justificació, i sembla més un escarment impropï d'un país democràtic que cap altra cosa, i fa un mal gravíssim tant als afectats, com a les seves famílies”. Per això, demanen “alliberar els empresonats mentre no hi hagi una sentència ferma”, “que el judici a què se'ls sotmeti es correspongui amb el que realment va passar”, i si arriba el moment, les “mesures de gràcia que facilitin la reconciliació social que el nostre país necessita”.

Sobre el moment polític actual, els signants valoren “molt positivament el que el canvi de govern a Espanya ha significat, i les possibilitats de diàleg que s'han obert”. En canvi, veuen “amb tristesa com des del govern de la Generalitat sovint s'està actuant com si es volgués impedir que el diàleg sigui possible i fructifiqui”. En aquest sen-

tit, lamenten que darrera d'aquesta actitud dels dirigents independentistes hi hagi "el convenciment que la causa de la independència de Catalunya té, de per si mateixa, una superioritat moral o una mena de legitimitat intrínseca que tothom hauria de reconèixer i que justificaria qualsevol cosa que es faci per aconseguir-la". Per això, recorden que cal "reconèixer i respectar el fet que Catalunya, en aquest sentit, està clarament dividida".

En aquest context el text proposa "treballar per buscar formes de convivència i d'organització social que, assegurant uns consensos i unes condicions bàsiques, fessin possible construir un espai de trobada realment comú". Finalment, defensa "la possibilitat d'un país que pugui funcionar amb pau, dignitat i bona convivència". Per això, "el govern espanyol, encara que des del govern català no hi hagi la resposta que seria desitjable, no hauria d'aturar les actuacions que facin viable aquest funcionament digne, avançant en la línia de replantejar Espanya com a nació plurinacional, i traient-ne les conseqüències polítiques i jurídiques pertinents".

La demana final és que a Catalunya s'arribés a "una manera de conviure que més o menys resultessin acceptables per a la majoria de la població, i ens poguéssim dedicar més a les lluites pel bé comú tal com Jesús l'entenia".

Aquest és el text de la carta:

Carta a les germanes i germans cristians sobre la situació que estem vivint a Catalunya

Amigues i amics.

Els qui signem aquesta carta, cristians i cristianes preocupats per la situació que estem vivint a Catalunya, hem cregut que podria ser una bona cosa explicar aquí la manera com nosaltres veiem la situació, i com veiem que caldria mirar d'encarrilar una sortida. Evidentment, sense cap pretensió de convèncer ningú, sinó només amb el desig que apareguin públicament les diverses maneres d'afrontar el problema que hi ha dintre la comunitat cristiana, partint d'una mateixa fe i d'una mateixa voluntat de fidelitat a l'Evangelí de Jesús.

Adrecem aquesta carta a totes les cristianes i cristians que vulguin llegir-la, i també a tots aquells altres ciutadans i ciutadanes a qui els pugui interessar la nostra opinió, i ho fem moguts pel desig d'afavorir la creació, a tots els nivells possibles, dels canals de diàleg imprescindibles perquè el nostre país pugui anar endavant.

Així doncs, aquí us presentem, en forma de nou punts, la nostra visió del que ens està passant i de cap on podria anar la recerca d'una sortida.

1. Començant per l'aspecte més coent de la situació que estem vivint, nosaltres pensem que l'empresonament, en presó preventiva, d'una colla de dirigents independentistes, no té cap justificació, sembla més un escarment impropí d'un país democràtic que cap altra cosa, i fa un mal gravíssim tant als afectats, com a les seves famílies, com a tota la societat. Demanem, doncs, als jutges que tenen la responsabilitat d'aquesta decisió, així com a tots aquells que d'alguna manera o altra poden influir-hi, que reflexionin sobre el mal que estan fent, i activin els mecanismes neces-

saris per alliberar els empresonats mentre no hi hagi una sentència ferma.

2. També creiem que els delictes dels quals s'acusa els dirigents independentistes empresonats no es corresponen amb la realitat dels fets, per la qual cosa les penes que els podrien correspondre per aquestes acusacions serien clarament injustes. Sens dubte, molts d'ells van tenir intervencions destacades en actuacions que no respectaven la legalitat democràtica, però no fins als extrems que se'ls volen imputar. Per tant, reclamem que el judici a què se'ls sotmeti es correspongui amb el que realment va passar. I demanem també ja des d'ara que, quan sigui el moment, puguin ser objecte de mesures de gràcia que facilitin la reconciliació social que el nostre país necessita.

3. La situació per la qual està passant Catalunya té arrels molt profundes. Però, certament, l'esclat actual té els seus orígens directes en l'actitud del Partit Popular i de l'espanyolisme més ranci, primer atacant l'Estatut aprovat pel poble de Catalunya legalment en referèndum i després amb el tancament a qualsevol diàleg polític i a

qualsevol proposta raonable per respondre a les reivindicacions nacionals que des de Catalunya es plantejaven, tot plegat fruit d'una actitud dramàticament visibilitzada en l'actuació policial del dia 1 d'octubre de 2017. En aquest sentit, doncs, valorem molt positivament el que el canvi de govern a Espanya ha significat, i les possibilitats de diàleg que s'han obert. Certament que el canvi de to i d'actitud per part del govern espanyol no és suficient, i pensem que en aquest sentit caldria una mica més de valentia a l'hora de fer propostes, però en tot cas és el primer pas imprescindible per desencallar la situació.

4. En canvi, veiem amb tristesa com des del govern de la Generalitat sovint s'està actuant com si es volgués impedir que el diàleg sigui possible i fructifiqui. No veiem, especialment en les actuacions del president de la Generalitat i en les d'altres dirigents de l'independentisme, una voluntat de trobar punts d'acord que permetin avançar. Les exigències que es presenten, i el to amb què es presenten, no són els que caldria esperar en persones amb real voluntat negociadora.

5. Fa la sensació que, darrere aquesta actitud dels dirigents independentistes, hi ha el convenciment que la causa de la independència de Catalunya té, de per si mateixa, una superioritat moral o una mena de legitimitat intrínseca que tothom hauria de reconèixer i que justificaria qualsevol cosa que es faci per aconseguir-la. Però aquesta superioritat moral o aquesta legitimitat intrínseca no existeixen, i el que compta és la voluntat expressada democràticament pels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. A Catalunya, com mostren totes les eleccions que hi ha hagut en els darrers anys, els partits que tenen com a punt central del seu programa la independència no arriben al 50 per cent dels vots. Això, creiem, hauria de portar als dirigents d'aquests partits a no pretendre parlar com si realment la independència tal com ells la promouen fos la voluntat d'una àmplia majoria de catalans i catalanes, sinó a reconèixer i respectar el fet que Catalunya, en aquest sentit, està clarament dividida.

6. Davant la divisió que vivim a Catalunya, no sembla que faci cap favor a la convivència col·lectiva exacerbar la divisió desacre-

ditant fins a límits gens raonables el marc legal, o promovent el menyspreu de tot allò que vingui d'Espanya, o promovent també el menyspreu envers aquells catalans i catalanes que no estan d'acord amb els criteris de l'independentisme que governa. El bé de Catalunya, i l'objectiu tan decisiu de ser realment un sol poble, aconsellaria més aviat treballar per buscar formes de convivència i d'organització social que, assegurant uns consensos i unes condicions bàsiques, fessin possible construir un espai de trobada realment comú. I això no vol dir pas que els partits independentistes hagin de renunciar als seus objectius: vol dir, només, que seria desitjable que reconeguessin que en el moment actual no es donen les condicions per arribar-hi sense fer una considerable destrossa. Per sort, cal dir-ho, darrerament hem vist com una part de l'independentisme comença a acceptar aquest fet, i ens n'alegrem.

7. Dintre l'objectiu de ser un sol poble, voldríem fer parar atenció en un aspecte que a Catalunya té un pes determinant. Ens referim a la situació de la llengua catalana. Les convulsions dels darrers anys han

provocat que un cert nombre de catalans i catalanes, que no tenien el català com a llengua de família però que havien assumit i interioritzat que l'aprenentatge i l'ús de la llengua pròpia de Catalunya era un bé tant personal com social, ara hagin començat a girar-li l'esquena. Des de l'independentisme, s'ha actuat de manera com si el català anés indèstrialment unit a la independència. I com que aquests catalans i catalanes d'origens familiars no catalans no la volen, la independència, han passat a veure el català com una llengua enemiga. Així, s'ha trencat un consens que havia costat molt de crear. Creiem que els partits independentistes haurien de reflexionar seriosament sobre aquesta realitat. I haurien de reflexionar també sobre el mal que es pot provocar en els altres territoris amb qui compartim la mateixa llengua.

8. Nosaltres, des de la nostra perspectiva, voldríem reivindicar des d'aquí la possibilitat d'un país que pugui funcionar amb pau, dignitat i bona convivència. Per això, voldríem animar al govern espanyol a continuar en el camí del diàleg malgrat totes les dificultats. El govern espanyol, encara

que des del govern català no hi hagi la resposta que seria desitjable, no hauria d'aturar les actuacions que facin viable aquest funcionament digne, avançant en la línia de replantejar Espanya com a nació plurinacional, i traient-ne les conseqüències polítiques i jurídiques pertinents. I voldríem fer encara una altra apel·lació: voldríem demanar als partits que fins ara s'han negat a buscar cap sortida política al conflicte que estem vivint, reflexionessin i fossin capaços de canviar d'actitud, pel bé de tots.

9. I mentrestant, a Catalunya caldrà també començar a parlar. L'actual radicalització de plantejaments ha fet que una part de la ciutadania hagi optat per posicions que semblarien irreconciliables, tant en la defensa de la independència de Catalunya com en la defensa de la unitat d'Espanya. Però aquestes posicions poden canviar i, a més, creiem que si la situació entra en camins més dialogants, sens dubte que canviarà. Però caldrà tenir la valentia de fer aquest esforç, i no esperar gaire a posar-s'hi. Si no tothom vol parlar, almenys que parlin els que en tinguin ganes i vulguin fer possible un futur per a tots. Veure quins són els desigs i pro-

jectes concrets des de les diverses perspectives, buscar denominadors comuns, i anar caminant.

Escrivim això mentre ens preparem per celebrar el Nadal. I mentre ho escrivim, no podem deixar de pensar en els criteris de vida que Jesús ens va ensenyar, i que tan palesos queden en els relats del seu naixement: la pau per a tothom, la dignitat per a tothom i especialment per als pobres, la crida a un món fraternal, la joia per la Bona Nova de

Déu. Potser a Catalunya ens hem centrat tant en les nostres batalles internes que ens hem oblidat una mica d'aquests criteris. Nosaltres voldríem que trobéssim una manera de conviure que més o menys resultessin acceptables per a la majoria de la població, i ens poguéssim dedicar més a les lluites pel bé comú tal com Jesús l'entenia.

Rafael Calvo Oyón, Josep Maria Carbonell Abelló, Cori Casanova Barberà, Lourdes Casanovas Cristóbal, Salvador Clarós Ferret,

Andreu Comellas Doñate, Albert Farriol Vinyes, Quiteria Guirao Abellán, Josep Lligadas Vendrell, Pilar Malla Escofet, Antoni Pascual Pujós, Mercè Solé Tey.

17 de desembre de 2018

Mar Galcerán, un Nadal que es manifesta en els marges

Un any més el pregó de Nadal de la Fundació Blanquerna ha tingut un to marcadament social. La pedagoga Mar Galcerán, coordinadora de projectes del Lloc de la Dona, va pronunciar aquest dimecres un pregó que situa el Misteri del Nadal “en els marges de l’existència”. En el text va recollir el testimoni d’algunes de les dones que acompanyen en el centre promogut per les germanes Oblates. Una mostra que el Nadal també ens mostra com “és un Déu reciclador que no menysté res del que és marginal, feble, inútil,... tot ho acull, ho repara, ho eleva, i ho enforteix”.

REDACCIÓ -CR | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Disminueixen un 23% les denúncies per robatori als temples gironins

Aquest 2018 s’han presentat un total de 10 denúncies per robatoris als centres de culte i ermites de la Diòcesi de Girona, un 23,08% menys que l’any anterior, quan la xifra va ser de 13. Aquestes són les dades que s’han exposat en el marc de la reunió de seguiment que duen a terme a final d’any el Bisbat de Girona i els Mossos d’Esquadra, establertes pel pla de prevenció de robatoris als més de 1.100 temples del territori. El dispositiu ha permès reduir molt considerablement les incidències i durant la reunió es va destacar que la xifra d’enguany ha esdevingut la segona més bona, igualant la del 2014.

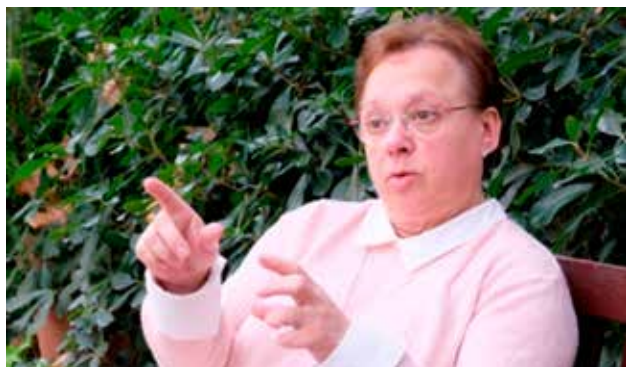
BISBAT DE GIRONA | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Maristes i Girona FC presenten el seu projecte en comú: esport i valors

Els Maristes i el Girona FC han obert les portes de la residència que el club esportiu està ocupant a l’escola, dins de l’acord que han signat perquè el col·legi sigui la residència dels joves futbolistes del club i perquè els esportistes puguin estudiar al col·legi. Actualment, els Maristes acullen 43 jugadors del Girona FC, dels quals 20 estan estudiant al col·legi Maristes Girona. L’objectiu és clar: poder combinar estudis amb alt rendiment esportiu. Les obres ja estan en marxa.

MARISTES | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

“El 17A el personal sanitari va fer una feina impecable”

“Vaig agafar el nen en braços perquè no veiés aquell horror. No sé com explicar-ho, però de sobte em vaig dir: ‘No tinc por de morir.’ Enmig d’aquell disbarat es veia tanta humanitat! Tots es preocupaven els uns dels altres”. És el testimoni de la Maria Requena, una infermera de Cartagena que el dia 17 d’agost del 2017 era de vacances a Barcelona i buscava un record del Barça a les Rambles. Va sentir crits en veure la furgoneta atropellant la gent, es va refugiar en un quiosc i va agafar el fill d’una família ferida en l’atemptat. Forma part dels testimonis del llibre *Les infermeres en l’atemptat del 17A*.

BLANQUERNA | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

L’Escola Pia de Sabadell celebra 200 anys

Com explica un article de La Plega de l’Arxiu, “l’11 de juny de 1818 tres escolapis arribaren a Sabadell on foren rebuts per l’Ajuntament amb una festa inusual, com mai havien vist els escolapis; fins i tot l’Ajuntament concedí dos dies de festa local”. Des de llavors, i durant aquests 200 anys, l’Escola Pia de Sabadell s’ha convertit en una institució de la ciutat: “Mantenim la voluntat de servei d’aquells primers anys”, explica en Jordi Fontoba, director actual, qui afegeix que “continuem sent una institució en progrés constant, que es reinventa cada dia”.

ESCOLA PIA | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

L’Església a Catalunya publica la memòria anual d’activitats

Les 10 diòcesis amb seu a Catalunya, fruit de la seva voluntat de transparència amb la societat, han presentat el fulletó *L’Església catòlica a Catalunya*, que mostra de forma gràfica i sintètica el treball realitzat per l’Església a Catalunya durant un any. Les 10 diòcesis integren 2.117 parròquies ateses per 1.564 preveres, als que cal afegir l’activitat de 5.764 religiosos, diaques permanents i milers de laics i laiques. Hi ha també centenars de monestirs i comunitats de vida consagrada, entitats religioses, confraries, associacions i moviments que fan la missió de l’educació, la formació, l’assistència sanitària i social.

TARRACONENSE | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Un grup d'eurodiputats demana la mediació del Papa per evitar que 'empitjori' la situació dels presos polítics

Dj, 20/12/2018 | Vilaweb

Restaurar i exposar el frontal florentí en un lloc visible de la Seu de Manresa costarà 125.000 euros

Dc, 19/12/2018 | Regió 7

La restauració interior de l'església de les Torres de Fals començarà abans de l'estiu

Dl, 17/12/2018 | Regió 7

Nou delegat de Comunicació a Girona

Dg, 16/12/2018 | Bisbat de Girona

Obren el judici contra Willy Toledo per un delicte d'ofensa als sentiments religiosos

Dj, 20/12/2018 | La Vanguardia

El betlem de Tirisiti, un pessebre que connecta amb l'actualitat

Dj, 20/12/2018 | Vilaweb

El pessebre vivent de la Torre del Suro, una representació tradicional i social que fa 25 anys

Dm, 18/12/2018 | Vilaweb

"No serà Nadal si ens omplim de regals sense ajudar als pobres"

Dv, 21/12/2018 | Vatican Insider

Dilluns 24 de desembre

- **10 minuts de silenci per escoltar el Nadal.** 19 h. Plaça de Santa Anna. Mataró.
- **J.S.Bach, Weihnachtsoratorium BWV 248/1.** 19 h. Basílica dels Sants Just i Pastor. Barcelona.
- **El Cant de la Sibil·la.** 23:30 h. Catedral de Barcelona.
- **Eucaristia presidida per Josep Àngel Saiz,** bisbe de Terrassa. Centre Penitenciari de Quatre Camins, La Roca del Vallès. 17 h.
- **Missa del Gall.** Catedral de Tortosa. 19 h.
- **Cant de la Sibil·la (23:40h) i Missa del Gall (24 h),** presidida per Joan Enric Vives, arquebisbe d'Urgell. Catedral de La Seu d'Urgell.
- **Missa del Gall, presidida per Francesc Pardo,** bisbe de Girona. Catedral de Girona. 24 h; després, adoració del Nen Jesús a la capella de l'Anunciació.
- **Missa del Gall, presidida per Salvador Giménez,** bisbe de Lleida. Catedral de Lleida. 24 h.

- **Missa del Gall, presidida per Jaume Pujol,** arquebisbe de Tarragona. Catedral de Tarragona. 24 h.
- **Missa del Gall, presidida per Josep Àngel Saiz,** bisbe de Terrassa. Catedral de Terrassa. 24 h.

Dimarts 25 de desembre

- **Missa de Nadal presidida per Francesc Pardo,** bisbe de Girona, amb benedicció papal. Catedral de Girona Hora: 11 h.
- **Missa de Nadal presidida per Enric Benavent,** bisbe de Tortosa, amb benedicció papal. Catedral de Tortosa. 11 h.
- **Missa de Nadal presidida per Joan Josep Omella,** arquebisbe de Barcelona, amb benedicció papal. Catedral de Barcelona. 11.30 h.
- **Missa de Nadal presidida per Joan Enric Vives,** arquebisbe d'Urgell, amb benedicció papal. Catedral de La Seu d'Urgell. 12 h.
- **Missa de Nadal presidida per Salvador Giménez,** bisbe de Lleida, amb benedicció papal.

Catedral de Lleida. 12 h.

- **Missa de Nadal presidida per Josep Àngel Saiz,** bisbe de Terrassa, amb benedicció papal. Catedral del Sant Esperit, Terrassa. 12 h.

Dimecres 26 de desembre

- **Exercicis de Cinc dies.** Fins dilluns 31. Cova de Sant Ignasi. Manresa.
- **Cinc dies d'Exercicis per a Joves de 18 a 30 anys.** Amb Llorenç Puig sj i Roger Torres sj. Des de dimecres 26 a les 15:30 fins dilluns 31 a les 15:30 h. Cova de Sant Ignasi. Manresa.

Dijous 27 de desembre

- **Recital. El Poema de Nadal, de Josep M. de Sagarra.** 20 h. Parròquia de Sant Pau del Camp. Barcelona.

Divendres 28 de desembre

- **Pregària de Taizé.** 20 h. Caputxins de Pompeia. Barcelona.

Dissabte 29 de desembre

- **Els cinc elements de l'univers Panikkar.** De 19 a 21 h. Organitza Festival Gong. Coves de Salnitre de Montserrat - Collbató.

Diumenge 30 de desembre

- **El monestir de Pedralbes. Història i art.** 11:30 h. Reial Monestir de Santa Maria de Pedralbes. Barcelona.
- **Eucaristia de la Sagrada Família.** 17 h. Organitza Arquebisbat de Barcelona. Basílica de la Sagrada Família.

Dilluns 31 de desembre

- **Vetlla de Cap d'Any.** 19h. Monestir de Sant Pere de les Puel·les. Barcelona.

Dijous 3 de gener

- **Pregària de Taizé amb els germans de Taizé.** 20 h. Basílica de Santa Maria del Mar. Barcelona.

Comencem la xerrada amb l'[@etfms](#) sobre la Humanitat de Déu preguntant-nos: qui va ser Jesús? [@MaristesCat](#) [#pastoraljuvenilmarista](#)

19:36 · 18 des. 18 · Twitter for iPhone

"No debemos convertir a los trabajadores en frailes, pero si inyectarles los grandes valores de San Juan de Dios", Hno. José Luis Redrado

11:02 · 19 des. 18 · Twitter Web Client

[.@Pontifex](#): "La nostra vida difon llum quan es consumeix en el servei. El secret de la joia és viure per servir"

17:23 · 15 des. 18 · Twitter for iPhone

Els centres de La Salle Catalunya aporten prop de 4.000 euros a [@la_marato](#) de TV3 [ow.ly/tVrc30n12oY](#) [#SomLaSalle](#) [#300LaSalle](#) [#MiraMésEnllà](#) [@sallefigueres](#) [@LaSalleTforta](#) [@CVBCAMBRLS1](#) [@LaSalleGracia](#)

16:27 · 17 des. 18 · Twitter Web Client

Ja saps com gaudir d'aquestes dates nadalenques 🎄? Les persones grans que atensem 🧓🧓 t'ofereixen 10 consells!

[#Nadal](#) [#SiguesPart](#) [#LaLlarÉsLaClau](#)

10 consells per gaudir de Nadal | Blog de Càritas Barcelona [blog.caritas.barcelona](#)

11:40 · 20 des. 18 · Hootsuite Inc.

Comentem l'actualitat cultural i religiosa del mes amb [@xaviersola](#) (presentador de la 'Nit dels ignorants' de [@CatalunyaRadio](#)) i [@OscarBardaji](#)

👤 Oscar Bardaji i 4 més

19:39 · 17 des. 18 · Twitter for iPhone

Voluntaris de La Taulada han vingut a recollir els més de 500 quilos d'aliments que la comunitat educativa del col·legi va portar al centre en els dos dies destinats a tal efecte, "Dies de Solidaritat". Reiterem les gràcies a tota la comunitat educativa del col·legi.

12:24 · 20 des. 18 · Twitter Web Client

Avui us expliquem al blog qui són els models reals del pessebre de la façana del Naixement ➡ [bit.ly/2S9QtGC](#) [#capal2026](#)

10:22 · 19 des. 18 · Twitter Web Client

El SAF us desitja un BON NADAL, en el tres-cents aniversari del primer Nadal que les monges de Santa Clara de Barcelona van viure al nou monestir del Palau Reial, amb una fotografia de la comunitat al terrat nevat. Per saber-ne més, visiteu l'exposició virtual: Monges a Palau!

14:20 · 19 des. 18 · Twitter Web Client

Resum en paper de la setmana. Tota l'actualitat a www.catalunyareligio.cat

Catalunya Religió és una iniciativa de l'Associació Cercle d'Estudis Conciliars

Director: Jordi Llisterra i Boix.

Junta directiva: Eduard Ibañez, Carles Armengol, Manel Manonelles.

Redacció: Joan B. Galí, Laura Mor Iriarte i Glòria Barrete Vélez.

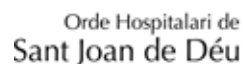
Consell de Redacció: Eloi Aran, Ramon Bassas, David Casals, Alba Sabaté.

Adreça: Carrer dels Lledó 11, 08002 de Barcelona.

Telèfon: 674050748. **Correu-e:** info@catalunyareligio.cat

AMB EL PATROCINI DE

ENTITATS COL·LABORADORES
